

derfor, — og det er jo de fleste Talere enige om, at man betaler dem altfor dyrt for det — vilde ganske simpelt de fleste foretage denne Blanding selv. Vi, der i hvert Fald kjende lidt til Meieridriften og have set Smørrets Behandlingsmaade, vide jo meget godt, hvor uhyre nemt det gaar at ælte to forskjellige Stykker Smør sammen. I lige Maade vil det gaa her. Man tager et vist Forhold af Oleomargarin, saa meget som man ønsker, og et vist Forhold af Smør og ælter det sammen paa samme Maade som man blander to Stykker Smør. Enhver Husmoder vil have overordentlig let ved at gjøre det. Et æret Medlem ryster paa Hovedet. Det blev gjort gjældende fra ham i et foregaaende Møde, at vi stod i Fare for, at vi ikke en Gang maatte bruge disse Ting, og han talte der om Frikabeller. Jeg vil dog trøste det ærede Medlem med, at hvad vi foretage os med Oleomargarinen i vort eget Hus til vort eget Brug, det gjør Lovens aldeles ingen Indskrænkning i. Til det personlige Forbrug have vi Lov til at foretage os med Oleomargarinen, hvad vi ville, vi kunne særdeles godt blande den i Smørret, selv om Lovforslaget vedtages, som det foreligger her. Jeg fremdrager kun dette, fordi der i Gaar er blevet gjort opmærksom paa, at man muligens ikke en Gang havde Lov dertil. Min Stilling er altsaa den, at jeg tror ikke, at man egentlig generer ubemidlede Folk, om ogsaa dette Lovforslags §§ 6 og 7 virkelig bleve vedtagne, og det er jo de to mest omstridte Paragrafer. Jeg maa fra mit Standpunkt erklære, at jeg nærer ingen Betænkeligheder overfor dem, og jeg tror ikke, man gjør nogen egentlig Uret mod de mindre Bemidlede ved at vedtage disse Paragrafer, naar kun de Folk, som ønske at benytte Kunstsmørret, gribe den Ting rigtig an. Der er under Forhandlingen faldet nogle Udtalelser, hvoraf jeg paa Grund af det fremrykkede Tidspunkt kun skal optage nogle ganske enkelte. Der er navnlig en Udtalelse, som det ærede Medlem fra Åsøens (Berntsen) kom med i Aftes, som jeg kunde have lyst at sige et Par Ord om. Det ærede Medlem mente, at han ikke vilde være med til noget Videre af, hvad der stod i denne Lov, og han gav os eller Landbruget kan jeg gjerne sige, sin Betsignelse med paa Veien, idet han ønskede Landbruget Held og Lykke til at komme hen imod at producere en mere og mere fortrinlig Vare af Smør. Naar han ikke vilde være med til noget Virkeligt imod Kunstsmørret, var det navnlig af Hensyn til de jordløse Husmænd. Nu have vi nylig hørt en Erklæring

fra den ærede næstforegaaende Taler om, at de jordløse Husmænd egentlig ikke have Raad til at spise Kunstsmør. Hvorvidt nu det er Tilfældet, veed jeg ikke, men de Husmænd, som jeg nærmest kjender fra den Landsdel, hvor jeg er fra — og det er ikke saa ganske saa af de Folk, jeg har den Fornøjelse at kjende — de spise ikke Kunstsmør; dem kan man ikke faae til at benytte Kunstsmør (Afbrydelse). Det ærede Medlem, der sidder lige overfor mig, siger, at de have ikke lært det endnu. Ja, det er jo muligt, at de lære det, og jeg skal ikke have det Mindste imod, at de lære at benytte Kunstsmørret. Er det et Produkt, der er bedre end det, de nu i Almindelighed maa nøies med, Fedt f. Ex., maa man hellere end gjerne unde dem at benytte det og hjælpe dem til at lære at benytte det. Men jeg vil sige overfor det ærede Medlem, at skulde vi gjøre Noget overfor de jordløse Husmænd, er det egentlig ikke det, at vi skulle hjælpe dem til at faae Kunstsmør. Skulle vi gjøre Noget overfor de jordløse Husmænd, skulle vi hjælpe dem til at faae Kjøer; det er det, det kommer an paa. (Berg: Jord!) Ja, det er jo en Selvfølge; naar det ærede Medlem bagved tilraaber mig: Jord, saa underforstaar jeg selvfølgelig det, thi ønsker jeg, at de skulle have Kjøer, mener jeg naturligvis ogsaa, at de skulle have Jord til at holde Kjøerne paa. Og jeg skal hyderligere oplyse det ærede Medlem om, hvorfor jeg mener, de kunne faae Jorden. Vi have Præstegaardsjorderne liggende rundt om i Landet, som de nuværende Besiddere undertiden ere i Forlegenhed med; hvad var nu rimeligere, end at vi delte disse Jorder ud mellem jordløse Husmænd. (Afbrydelse). Ja, jeg kan selvfølgelig ikke saaledes komme med Forslag derom. Staten kunde dernæst ogsaa anvende en Del af de Penge, hvoraf Statskassen bugner, til at købe en Del af de Eiendomme, som nu falde for Auktionshammeren, og derved baade hjælpe de jordløse Husmænd og støtte Eiendomspriserne for Diebliffet. Jeg mener, det var en bedre Foranstaltning lige overfor Husmændene end at lære dem at spise Kunstsmør. Jeg mener selvfølgelig ikke, at vi skulle uddele en hel Del af Landets Jorder gratis mellem Husmændene, men selvfølgelig skulde det være mod en billig Rente og rimelige Afdrag, og jeg tror, det var meget nemt at gjøre det. (Berntsen: Det kan man jo gjøre ved Siden af!) Ja, jeg mener nu, at det er bedre at staffe Husmændene Kjøer end Kunstsmør. — Jeg skal dernæst henvende et Par Bemærkninger til det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te